

Blads, og mulig kunne de Kræfter, der ere heftæftigede med den pædagogiske Side af Sagen paa Landbohøjskolen, nok undvære noget af deres Tid, maaste imod at man gav dem et forøget Vederlag for Overtagelsen af den anden Del af Opgaaven. Jeg kan ikke se, at det ene kan træde hindrende i Veien for det Andet, og jeg kan ikke tro Andet end at de tilstedeværende Kræfter kunde faae en fylbigere Anvendelse, og at man saaledes vilde faae Mere for sine Penge. Jeg vil altsaa henstille, at der oprettes et Laboratorium i Aarhus, og at et af Laboratorierne i Kjøbenhavn udvides. Ganste vist mener jeg, at man ikke kan undvære et saadant Laboratorium i Kjøbenhavn, thi det er netop i denne store By, at Forholdene ere saa vanskelige at undersøge og komme til Bunds i, og netop her, hvor man har den store Arbejderbefolkning, som det særlig gjælder om at beskytte, kunne vi ikke undvære et saadant Laboratorium. Endnu skal jeg blot gjøre en Henstilling, det er den, om det ikke vil være rigtigt at indbrage flere Omraader under Laboratoriets Virksomhed end just Tilfyn med Levnetsmidler. Jeg formaar ikke at se, hvorfor det skulde være mindre vigtigt for den store Befolkning, der ikke selv kan kontrollere, at blive beskyttet imod den Gift, der kan findes i Tapeter f. Ex. eller i Klædningsstoffer. Jeg mener derfor, at det var ønskeligt, at Omraadet for Laboratoriets Virksomhed udstræktes saaledes, at det ogsaa kunde være til Brug for de Næringsdrivende og først og fremmest for Landbrugerne til Undersøgelse af Gjødningsstoffer og Foderstoffer. Der er i Landstinget fremkommet en Henstilling om ogsaa at drage Undersøgelsen af Arkana ind under Laboratoriets Virksomhed, og det blev da sagt af Ordføreren, saavidt jeg husker, at det ikke kunde ordnes her, men at det hørte ind under Medicinallovgivningen. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at, hvis vi virkelig ville oprette et Laboratorium til Undersøgelse ikke blot af Levnetsmidler men ogsaa af andre Brugsgegenstande, kan det Ansørte ikke være nogen afgjørende Grund til ikke ogsaa at drage Undersøgelsen af Arkana ind derunder. Jeg tror at kunne sige, at der er vist saa Omraader, hvor der drives en saa forfæstelig Humbug som paa dette. Det er muligt, at disse Laboratorier, hvis de skulle omfatte en saa stor Virkekreds, ville behøve et ikke saa lidt større Personale, end her er paatænt, men jeg tror ogsaa, at den Virksomhed, det vilde komme til at udfolde, vilde blive saa meget mere samfundsgavnlig, og at navnlig, naar Laboratoriet viste den Beredvillighed, som det bør vise, og til meget lave Taxter aab-

nede Udgang til, at ogsaa Private kunde faae de Undersøgelser foretagne, som de maatte ønske, saa at det blev benyttet ikke blot af Forbrugerne, men ogsaa af Producenterne i de forskellige Erhvervsgræne, særlig af Landbrugere, kunde det rigeligt lønne sig at gjøre den forøgede Udgift, som en saadan Udvidelse vilde medføre.

G. F. Larsen: Det foreliggende Lovforslag har jo vistnok som et Hovedhensyn for Die at tilveiebringe en strengere Straffebestemmelse overfor en Række Smaaabebragerier, der foregaa i Handelen, og som jo hidtil, naar de overfor de Enkelte udøvedes i ringe Grad, kun have kunnet faae en meget lille Straf. Efter den gjældende Straffelovs § 278, 2det Stykke, er der jo Mulighed for, at de kunne afgjøres med Bøder. Det er ved § 6 i det foreliggende Lovforslag, at man har søgt at komme bort derfra, idet den gaar ud paa, at disse Bebragerier for Fremtiden bør straffes mindst med simpelt Fængsel. Det er det samme Princip som allerede er kommet til Anvendelse gennem Margarineloven, og jeg tror derfor, at det er fuldkommen berettiget at sige, at der er en virkelig Analogi tilstede mellem det Lovforslag, som her foreligger, og den Lov, som rammer Forsælfkning af Smør. Men det er naturligvis ikke tilstrækkeligt, at Loven har strengere Straffebestemmelser, naar man ikke kan faae fat i de Tilfælde, i hvilke Forsælfkningsforegaa. Det er nu ingenlunde let at faae fat i disse Forhold. Det er jo Noget, som Erfaringen har vist ikke blot her, men ogsaa navnlig i fremmede Lande, hvor man allerede har de Instituter, som der her er Tale om at indføre. Videnskaben, Remien, udfolder en ganste overordentlig Skarpsindighed netop i Retning af at frembringe forsælfkede Næringsmidler. Der er nemlig stor Præmie forbunden dermed, idet den Fabrikant, der lægger an derpaa, kan have en ganste overordentlig Fordel af sin Virksomhed. Det er vistnok en Erfaring, at Remien som Videnskab, netop med Hensyn til disse Forsælfkninger har gjort overordentlige Fremskridt, men det er derfor selvfølgelig ogsaa en Nødvendighed, at det Samfund, der ønsker, at det skal gaa ærligt til, ligeledes tager Remien i sin Tjeneste for at modarbejde den hemmelige Virksomhed, der foregaar og er saa høist fordærvelig for Publikum, fordi den er sundhedsfarlig og derhos frembringer stort økonomisk Tab for Samfundet, idet Væerne paa den Maade sælges til en langt høiere Pris, end de i Virkeligheden ere værd. Derfor foreligger der her en virkelig Samfundsopgave — det